

fot. Marta Ankersztejn da Cialo/

SORRY ZA TOLE RECENZIJO

VARJA HRVATIN / 26. 11. 2018 - 13.00 / TEATER V ETER

00:00:00

00:11:14

2018-11-26-Teater v eter-Sorry za tole recenzijo.mp3

Predstava *Sorry* se nam razgrne v zaodrju velikega odra dvorane v Španskih borcih, kjer nas na prizorišču, izpraznjenim scenografije in z zgolj nekaj rekviziti, sprejemajoče pričakujejo trije paraziti, ki nas bodo v zmeraj nedoločenem uprizoritvenem času popeljali v repetitivno preigravanje razmerij odvisnosti in hierarhij. Dobrodošlico nam izrečejo z vzpostavljanjem glavnih pravil gledanja predstave ter soobstajanja njih in nas, gledalcev.

Grega Zorc in **Anita Wach** nas v angleščini, saj predstava poteka v vsem nastopajočim razumljivem jeziku, povabita k svobodnemu spremljanju čedalje bolj uprizoritveno popularnega formata t.i. trajajočega performansa. Torej, vabljeni smo, da v vsakem trenutku lahko predstavo zapustimo, gremo na cigareto, spijemo pivo, opravimo telefonski klic, fotografiramo, gremo na stranišče in se vrnemo. Na tem mestu predstavita tudi tretjega parazita **Andreja Fona**, v glasbenih krogih bolj znanega pod izvajalskim imenom **Olfamož**.

Vsi trije se v uvodu predstavijo ali, bolje rečeno, opravičijo. **Wach** za svoj izgled, ki žal ni podoben **Monici Bellucci**, **Zorc** za svojo plešo, saj je polovico las žal pozabil doma ter **Fon** za svoj narkomanski videz, čeprav žal nikoli ni užival trdih drog. S tem nas hitro porinejo v humorno linijo naracije, ki ji potem bolj ali manj sledimo vse do konca predstave.

Predstava ima zelo jasno, preprosto in natančno strukturirano dramaturgijo, ki nas preko osnovnih pravil igre dokaj linearno vodi skozi kompozicijo improvizacij tako giba kot besede in zvoka. Pravila igre na nek način, zelo sorodno metodologiji angleške gledališke skupine **Forced Entertainment**, delujejo po principu vodila za improvizacijo. **Wach** in **Zorc** se preko zastavljenega parazitskega giba ali geste, torej nekakšne kompozicije telesa, v kateri eno telo zajeda drugo in v drugo vdira, ga napada, grize, visi z njega, se mu podreja itd., postavita v izhodiščno polje za improvizacijo zgodbe. Ta zgodba ali anekdota, ki ji na koncu skoraj vedno sledi nepričakovan in povečini humoren punchline, bazira na istem strukturnem izhodišču, kjer se eden od performerjev opravičuje drugemu. Npr.: ko **Grega Zorc** stiska in maliči obraz **Anite Wach**, ta pa začne pripovedovati: „*Hello this is Anita's grandmother speaking. I would like to say I'm sorry to Anita for snoring and keeping her awake when she was little.*“

Skica zgodbe je zasnovana abstraktno, asociativno, domišljjsko in popolnoma svobodno. Nikoli ne vemo, ali bo v danem prizoru roka **Anite Wach** kartuša od printerja, njena dlan novorojeni otrok, ali pa bo hrbet **Grege Zorca** konjsko sedlo in njegova majica Byronovo srce. Vsaka skica ali prizor torej izrisujeta opravičilo predmeta ali osebe drugemu predmetu ali osebi, ki jo uprizarjata nastopajoča ter skozi na prvi pogled banalno vsebino anekdote in naključnih domislic gledalce vpeljeta v asociativno domišljjsko polje, ki se lahko manifestira v razumevanju odvisniških razmerij, parazitizma in hierarhij na širši družbeni ali pa celo politični ravni.

Njuni skici zvočno počasi dopolnjuje ali podkrepljuje **Fon**, ki se najprej nekoliko zadržano, neinvazivno in skoraj ilustrativno pridružuje njunim domislicam, kasneje pa začne znotraj preigravanja parazitizma tudi sam invazivneje in bolj prezentno vsakovati v njun odrski prostor, ju prehitevati, preigravati in preglasevati. Na neki točki ju celo zasenči. Čeprav se na začetku zdi, kot da performerja oz. njune telesne geste in zgodbice opravičevanja nudijo navdih za zvočno podlago, pa se proti koncu zvočna podlaga, ki čedalje bolj meji na harmonične glasbene segmente, postavi v superiorno pozicijo ter kasneje začne diktirati in navdihovati vsebino zgodb izpod trenutne imaginacije performerjev. Dinamika vseh treh parazitov neprestano lovi in ustvarja kompozicijo, ki je kljub linearnosti in na trenutke monotonosti strukture raznolika in bi lahko trajala in trajala do onemoglosti.

Performerja že omenjeno linearno strukturo presekata na dveh točkah, s prošnjo, naj gledalci ostanemo, naj snemamo, fotografiramo, pijemo in delamo karkoli hočemo, samo da ne zapustimo predstave, v čemer gresta celo tako daleč, da gledalcev ne izpustita iz dvorane. S tem jasno začrtata kontradiktornost prvemu, uvodnemu navodilu gledanja predstave. Hkrati se dogajanje vsake toliko preseka z manjšimi pavzami, ki se z uporabo zapisane besede na odru, že skoraj zaščitnim znakom **Vie Negativa**, izrisujejo v obliki preoblačenja majic z napisi ter tvorijo sestavljenke besed, uporabljenih v prologu predstave, na primer „re-search“ in „combi-nation“.

Predstava se v osnovi oprijema teze francoskega filozofa **Michela Serresa**, da je parazitizem edino možno naravno razmerje, temu navkljub pa gre korak dlje in parazitizem dekodira na ravni telesa, besede in glasbe ter ga vpelje v širši kontekst razumevanja tako odvisniških odnosov kot vprašanja, kdo je sploh odvisen od koga in ali kdo koga sploh rabi?

Čeprav so na odru trije nastopajoči v jasno razločenih funkcijah entitete performerjev in entitete glasbenika, pa odvisnost nikoli ni hierarhično zakoličena, temveč v vsakem trenutku drugega pahne v inferiorno pozicijo ali pa mu, obratno, odvzame superiornost. Hkrati sam format predstave odpira tudi vprašanje odvisnosti gledališča od gledalcev ter odvisnosti gledalcev od gledališča. Skozi svojo repetitivno formo opravičevanja postavlja ustvarjalca bodisi v pozicijo, ki se v želji zadovoljevanja gledalčevih pričakovanj opravičuje za svoje morebitne neuspehe, bodisi v pokroviteljsko pozicijo, ki si s pretvezo opravičila na nek način jemlje pravico gledalcu servirati kakršenkoli uprizoritveni material, ki ga je zaradi konteksta zaprte dvorane in trajanja uprizoritve gledalec primoran gledati.

Kljub mestoma monotoni linearnosti in nedinamičnemu dramaturškemu loku predstava skozi dve narativni liniji, torej opravičevanje in parazitiranje, ter skozi dve uprizoritveni liniji, gib in zvok, na gledalcu zelo prijazen in svoboden način odpira polje preizpraševanja tako intimnega kot družbenega parazitizma ter ga povabi v raziskovanje razumevanja individualnega odvisniškega razmerja napram kolektivnemu. Predstava *Sorry* z izčiščenim in natančnim konceptom ter z izborom vrhunskih performerjev v kombinaciji z izvrstno performativnim glasbenikom dokazuje, da lahko uprizoritveni jezik še zmeraj izumlja nove načine, kako osvežiti že prežvečene uprizoritvene principe.